

Jan Zábrana *Básně*

UTKVĚLÉ ČERNÉ IKONY

STRÁNKY Z DENÍKU

SAMOSOUD

MLADÁ FRONTA
TORST

Stránky z deníku

*Move then with new desires,
For where we used to build and love
Is no man's land, and only ghosts can live
Between two fires.*
CECIL DAY LEWIS

Básnictví bez vetěše je nuda.
VÍTĚZSLAV NEZVAL

[1]

Léto 1944

Poslední dostihy. Start klisen,
pád, cíl ... a S. mu toho dne
poslala dopis. Pes vyl píseň
války, pes věřil pohodné.

Diktátor natočen. A v medu
si otec máčel tabáky.
Červenec! Vedro plné ledu,
atentáty a ... zázraky!

Z řeznictví „Omaha“ se k autu
vracel houf SS-Argonautů:
„*Sterbe wohl, sterbe ... Erika ...*“

A senná rýma na plovárně
nad azbukou ... A posté, marně:
co se jak rusky neříká ...

Vzpomínka na mrtvou dívku

Čím dál víc tipuji tu hvězdu
popelnicových pohřebišť.
Je bliž než tenkrát na přejezdu
nad mrtvou ze vsi ... z Mladých Bříšť.

Nevinnost zproští příštích vin:
vyvolí si a obilí
hrob těch, z nichž „vejde do dějin“
jen způsob, jak je pohřbili.

Je n e p o c h o p í budoucnost:
zvrhne je podnapilý kočí,
znásilní strýc, přimáčkne vlek ...

Najdou z nich stydkou, bílou kost
v mohylách, v jamách se psí močí,
v průjezdech s pachem předkožek ...

Splendid isolation destroyed

Sám v moři, horami vod hájen,
vznášel se v mapě sen těch let.
Ostrov se jmenoval Jan Mayen.
Evropa ... válka ... Chtěls tam jet.

Miluješ! Bloudíš lesem schodů;
do vany buší bílý hrách ...
A vtom přitáhli od východu
špalírem Němců ve škarpách ...

Kočkovaly se u kuchyně
Gruzínky s lokty ve zmrzlině,
déšť přikryl mrtvé na autech ...

Ostrov Jan Mayen, plný skal,
topil se v moři, vzdaloval,
ztrácel se, odplouval v těch dnech.

Dožínky v létě 1945

Byl velký výběr čerstvých vdov.
Drhly ... Měl přijet Chlestakov.
A v hadrech v lese našel hajný
cár dopisu, cár: *Lieber Heini!*

Bratranec volal: „Přijď pak domů!
Do sklepa!“ Líh čpěl po všech vsích.
Šel pro klíč. V kapse cinkalo mu
pár zlatých zubů ... německých.

Na návsi hudba kutálela.
Pak přijel Austin. Šofér klel.
Vítali: chléb, sůl ... slova vřela,

plál kroj (pokud jim nezpuchřel).
Pan Ferjenčík řek lidem něžně:
„Skončily první svobodné žně.“

Večerní vlaky

Večerní vlaky houkávaly
přes textilky, přes proužky žit
a ruské harmoniky hrály
za školou ... Путь далек лежит ...

ve čtyřicátém patém roce,
v tom roce prvních cigaret,
kdy prázdné vsi a prázdné kotce
nadějí zely – jako svět.

Večerní vlaky odvážely
do Prahy, k příští závratí.
V noci z neděle na pondělí

jsem odjel. Kraj byl zavátý
a z vlaku někde na trati
vypadlo mládí – hlávka zelí.

Podnájem

Večer se vrátil. Všechno bylo
jak před odchodem. Bílý strop ...
Ale i v něm teď bylo bílo
a prázdno. Ani nezakop

na prahu, kde vždy zakopával.
Vyvětral, svlék se po dříně.
Teď byla pryč. To včera dával
její plášť k sobě do skříně.

Stůl. Cizí knihy. Cigarety.
A v nebi všechny její děti.
Neměl kam jít, i kdyby chtěl.

Odvedle rozhlas, věčné věty.
Údiv, že si to připouštěl ...
A že šel škarpou, škarpou šel.

Pražský podzim

Když mlhy k ránu zbloudily
a našly spáče spánkem vlažné,
šly na komín, kde na výstražné
tabulky stříásly motýly.

Za noci, za jarmareční,
jektaly řasy zpuchlých víček
a hlásky „plachých koroptviček“,
jimž začínaly taneční.

Jak doktor sahal budík na tep.
Sobota, město plné svateb,
taxíky venku šlehal vítr.

Svědilo hned se neoblékat
a pijáky jsem viděl čekat
u němých hospod na půllitr.

Za mrtvou

Cinkali z rohu od tramvají.
Kdo to tam navždy zacházel
do tmy jak smutek? Pachatel.
Ona už byla dávno v ráji.

A její matka na klávesy
dodneška brnká. „Kdo to byl?“
v jedné z těch továrnických vil,
do kterých auta vozí lesy.

Měla vlasy jak světlou přízi,
zaživa, tenkrát za městem,
kdy ji i láska trestala,

kdy havaroval každým dnem
„starý svět“, který jí byl cizí,
o který ani nestála ...

Mladí Ovidiové se loučí

A už zas podzim. Těla žen
odešla odtud krásně hnědá
a jenom plavčík s prutem sedá
na prknech prázdných plováren.

Poslední týdny duní jazz,
růžový silon ve výkladech
voní a jiskří jako v sadech
koncert a jako v řece jez.

Ještě to slyší. Neohluchli.
A ještě běží koně v Chuchli,
ještě je motor zahluší,

kolínskou ještě za uši ...
Poslední týdny honí vodu.
A dohoní ji u odvodů.

(JIRÍMU KOLÁŘOVI)

Jako my nechali si zdát
sny o paloucích a šli štěrkem.
Idylou byl jim Letní sad,
jen pro stín stromy nad Kronwerkem.

Pod sádkou v parku brali jed
a nastavěli v přítmí habrů
větrné zámky. Naposled,
když nojabr šel do děkabru ...

Čert v krabici. Škrt o víko
a pruží k nebi péro citů ...
Kde jste, vy hlasy z nočních bytů,

kde cesty domů ... oklikou?
Jsou prázdné láhve od Lafitu,
prázdné i láhve od Cliquot ...

Jen tomu všechno přeje, komu
i člověk ... Zledovatělý
odchází opatrně z domu
na noční schůzku s přáteli.

A dole v domě dílna ševců ...
Do mozku kladívko a klíh
přípevní obraz Petraševců
odhalených a souzených.

Zatímco v kárné carské dálce
jim dávno odpuštěno jest,
leckde se dodnes drží palce ...

Jak hrozba shlíží na povstalce
měsíc, ten velký kápo hvězd,
a skrývá pravdu za pověst.

Kdo obrečí i shnilé škorně,
nalezené (p r ý ...) v hladomorně,
kdo zoufá si, že v hradě je
vždy smrt a nikdy naděje ...,

koho víc děsí knížka *Kráter
sophy* než jizvy od ondater,
kdo dětství zastává jak úřad
a denně je jím znechucen,

ten přehlédne zpěv křehkých kuřat,
jak stéká z dlaní k loktům žen ...
Kvečeru průběh blouznění

cítí i on ... Však dobře mu je
až ve chvíli, kdy osení
už v obilí se proměňuje.

... a stařec medvěd pouští chlup,
koně i zebry mají špánek.
Chlap v tričku leze do chalup
a škemrá o med, o heřmánek.

Jako úd k lásce roste stan
za vsí a všechno je v něm nové
pro ty, co čučí ze všech stran ...
Jdou vybubnovat. Paňácové

se tlučou do vycpaných pupků,
psi bez náhubků honí čubku –
Večer je plno. Hromotluk

popadne chladnou lesklou trubku ...
Přesně tak skřípou záby z luk.
A plachta v dešti má ten zvuk.

Pálení čarodějnic (I)

Duben. A na noc ... Přijde ženich?
Stud zakroužil jak ohnivá
kola těch košťat nasmolených ...
Stud na nitce, stud zaživa.

Tajemství ve všem. Přítímím světel
prchaly čáry jalové.
Zelený, zelený byl jetel
a ještě nefialověl.

Dívky se přimkly k stínům stromů
a „nemusely brzo domů“,
školáci ztekli šibeniční

kopce a vzplála stehna žen ...
Pochodně dětem! Ať je sličný
blud nevinnými utracen ...

Pálení čarodějnic (II)

Prostydlá krutost čeká ještě
na křik jak na angorský šál
... jako ty dávné na prut deště,
aby z nich plamen sešvihal.

Jak tenkrát škvaří se to živé
maso a čpí až dodneška,
dál sladká těla, hladká dřívě,
trýzní žár, chladí vojtěška ...

Dál věří smrt, že snímá hřích,
že o ženách ví nejvíc mnich ...
Stál jsem tam, plamen maloval

parafu mládí na arch nebe ...
Ty, kterou jsem tak miloval,
– to pálili tam tebe!

Žalm

Žalm nad tím, odkud vítr vane,
žalm o potlesku, o pokleku,
žalm za ty nikdy nepitvané,
ty „zastřelené na útěku“,

o tom, jak kůň si zvykne tahat,
jak ostnatý drát obrost domy,
o chvíli, kdy jsi prvně nahmát
tu *tvrdou* perlu ve svědomí,

žalm o krutosti utopistů,
za němé – do koledy pístů,
žalm mizérií a žalm pláče,

že osel sovu uhýká,
žalm, kterým ale možná ptáče
jim z jejich léčky uniká ...

(BEDŘICHU FUČÍKOVĚ)

Vandrovnická léta

V neznámém městě. Končí parný
den a jsou plné noclehárny,
u silnic leží zlatý věk
snů, propocených tenisek ...

Zatímco červen v sobě chová
už rozhodnutí červencová,
verše jsou jen svým vlastním stínem
a zhlížejí se *v něčem jiném*,

veršům jde ještě o metál!
... V létě už ale vzpomínal
na jaro, které stálo tu

plné zaklínadel, plné maskotů,
a kolik že v něm uviděl
odešlých duší, oželených těl ...

[11]

Sentimentální cesta

Z muže na muže napínala
vlasy jak šňůry na prádlo.
Mediky v patách! Na co hrála
než na to, co ho napadlo ...

*Před koncem nůlky, s kterou šila,
před zdřevnatěním kedluben,
Šomková ve snu netušila,
co za básníka je ... no ten ...*

To se jí nestalo! Temp naznak
znalá tam, kde on čekal zázrak,
u plotu sykla: „Jen se cvič ...“

Obešla jabloň, višěň, břízu,
chtěla to, zašla do rybízů,
hledala rty, když řekla: „Míč!“

Autíčka, jójo, 100 x tresty,
rybí tuk, Sokol, zlozvyky ...
A Múza pedagogiky,
vždy opuštěná v půli cesty,

vždy k mání ... Přesto cpali mu ji:
fotočku z Lán i vlast jak past
těch, kteří děti vyučují
ctít, nesemilnit, nepokrást.

Nařvaný, rozjívěný syslík
měl s partou společný jen kyslík,
ne písek ... Pod gubernem chův

nedomyslíš si úder ani
těch deset vteřin k povstávání –
poutavý vývoj boxerův.

Vnuk! Pro něho si odpíraly
vesnické černé stařeny.
Na dvoře močka. Uvnitř spali
po třech ... I kýlou sražený ...

Osmnáct. V Praze: Slánský, sníh ...
dva metry třicet gabardénu,
na prodej z vánoc, z posledních.
A v lednu pak tu vdanou ženu,

klíč k jejím dveřím. („Drahá!“ „Drahý!“)

Jen penzisti od státní dráhy
dál pevně věří ve hvězdy
a kupují si jízdni řády,
přestože věčně dřepí tady
a nikdy nikam nejezdí.

Holiči

Říkali fotři, že prý doma
člověku i zdi pomáhají.
U nás? Tam starali se, kdo má
brambory na líh ... Škola v kraji

nebyla. *Stavět? Cihly nejsou ...*
A bez subvence? Zedníci, ti
co nevezmou, to nepřinesou ...
Uřkla je kuchyň, která svítí ...

Nestojí škola, nemá glóbus.
Houf dětí čeká na autobus,
baterky ve tmě zavíří ...

Za dešťů po hospodách pláčí
vesničtí mstiví udavači,
holiči snů a handlíři ...

Půlnoční monolog

„Jak dlouho se s tím budeš šít?
A vyhod' už ty záplaty!
Nechci tě slepou ... Můžu vzít
něco, za co mi zaplatí ...

Na horách se mnou nebylas,
tancovat ... já vím, nemáš v čem.
Jsme jako by nás přešel mráz,
nesmějem se a nepláčem.

Znám jednoho, co sotva spal
strachy, aby si nezadal ...
byl jak opice na bruse.

Tak bych se nechtěl vyjímat.
A vím, co se mi může stát:
že vším, čím budu, stanu se.“

Dobře orientované ženy

V nejtárně ... Agregát jen k zlosti,
smrad, paví ocas elektrod ...
Má puchejř, menší číslo bot.
Ze špatně srostlé klíční kosti

prašivá bolest znova střílí
až do zad ... Stojí zahanben
elánem zaškolených žen.
Vidí, co toho *navářily*,

a ví, že si tu nevydělá ...
Poledne! Rány jako z děla
rvou uši ... Jím ne. Svářečky,

zakryté kuklou, celé v kůži,
zdatné jak šéfkuchaři-muži,
spálily jenom vařečky ...

Vánoce

Hořelo město v předvánočním chvoji.
Zelený plamen šlehal po dvorech.
Zvonek. Šel ... Na rohožce stojí:
„Když už jsem tady, tak mě tady nech ...“

Mráz venku a v něm nahý modřín.
„Vyhnal tě?“ Zmáčkla vypínač
a zvedla ruce plné modřín ...
Sedolor spolkla, stlala gauč ...

Slyšel ji spát a nemoh spát.
Zaslechl válku, klapot berlí,
v kobercích bomb se bořil Berlín,

ve *feldgrau* Pod lipami stála ...
Byla to *ona* u těch vrat
nebo jen tma tam vartovala?

Večer slaměného vdovce

Píchá ho v prsou. Vzal si zábal,
zatímco ona půjde na bál
s dcerou. („Lež pěkně, Karle, slib!
Ať jsi mi ráno jako hřib!“)

Je krásně sám ... Snad by se nebál
léku! Ten se už dávno vstřebal.
Bere ho kdekdo, je to lék
všech doživotních manželek.

Myslí si svoje a jak vrah ví,
čím zabije: schovanou lahví!
Ze zoo přijde P.T. host.

A zrovna ne ... Má zkušenost,
starší a lepší: znova zkusí
zas po letech číst staré Rusy.

Obrazovka

„Viděls mě na té obrazovce?
Jaká jsem?“ ... průběh angíny,
šaliny, známost z angliny
i příběh vdovce ve Stromovce ...

Kdesi spal kdosi ve vězení ...
(Pro ni i tohle bylo hrou.)
A potom ženy, jiné ženy
to slízly jedna za druhou ...

„Mám krevní obraz pod obraz ...
Zejtra chci ...“ (Kdy jí selže hlas,
kdy na ni cihla hlavy spadne?)

S tou výřečností to snad *bral*
jenom ten, kdo ji miloval
... jednoho dne a noci žádně.

Jeden den

Dusný jak „Rusko před reformou“,
chabý jak program letních kin,
marný jak lidé bez rodin,
tuhý jak práce s denní normou ...

jak první rychlost zaseknutá,
když na ni v kopci rozjíždíš –
takový to byl den. A víš:
ty dny jdou dál a zase knuta

roztancuje se po manéži,
zas *tamty vtípy* šašek poví
a publika se dovolá ...

Na všech štacích jen cirkusový
stan, v kterém jejich koně běží,
jak chtějí: kolem dokola.

Korouhve králů

Diskrétní staří kadeřníci
už celá léta pracují
v tvých vlasech: myjí, zkracují,
barví a češou. Jednou zničí

to zlato, jednou přepálí je,
jednou jim selže umění.
Počkej si na to. Tragédie
má šedou masku, zrumění

a nadchne se až neštěstím.
Pak si plač doma, nechoď k nim,
k těm, co to zlato měli rádi ...

Nepomohou ti, i je zradí
nezpůsobilost Evropanů
rozeznat Indy od cikánů.

„Jen přijed, už je přešla msta!“
Po letech ... Jedeš na vesnici
vlakem, jímž jezdí družstevníci
pro motocykly do města.

Opilý strýc řve do čtyř stěn:
„Kdy vstoupím? Já? Je tak dost zmatku!“
A z další láhve táhne zátku ...
Spíš do dne. Ráno vyjdeš ven

a kolem jiná krajina ...
Kluk s píšťalkou se začíná
vychloubat: „Tu mi vyřezal

Slovák z prvního kravína!“
A neví, že jsi doteď spal,
když se tě vyptává: „Už hnal?“

Svět by se plnil po Sibylách
a po proroctví smolných per,
kdyby nebylo v lidských silách
vyvlékat hrůzu z jejich děr

a vést ji ulicemi města
jak medvědáři medvěda
až před Boha, který prý trestá
mň toho, kdo ho nehledá.

Na ty však, kdo jsou v tomhle doma,
i slouha osud spadeno má ...
Víš, že zlo žezlo pýchy zlomí,

že musí zůstat u řehole
ten, jehož ruce, větve holé,
sahají nebi do svědomí.

(K 16.9.1955)

Život ve městě, mládí na venkově

Ve starých pražských rodinách
mívají v bytech zvláštní pach,
snad z nevětrání, nebo prach
na obrazech a na knihách

tak čpí tam ... V kopcích Vysočiny
jsme přišlapávali své stíny
sedmnáctiletí a jiní
nad skladbou staroslověnštiny.

Ta léta lásky bez nedělí,
kdy chlupci ještě nevěděli,
co vlastně od nich ženy chtěly,

jak střízliví se a jak pije.
Jsme po krk v citech ... Historie
to ví a na náš účet žije.

(MUDR. MIRKO ZEMANOVI)

Milostné zvířátko

Noc, rychlík na Karlovy Vary
spíš upomínal na kozlík ...
Do rána tři vlakové štáry
a ani jednou ... To je cvik ...

Chodbička s kufry, kde ji viděl
prvně a promoklou jak myš.
Za ní tma, před ní, pytel šíděl ...
Ve dvojce! Zaprášený plyš ...

Zahrady v dešti, choboty
pump a pot nad horkými párky ...
Jak přišla zjara o boty

*v tom blátě, jaké koupí dárky
bráchovi k svatbě ... Ale on
s ní nešel ani na perón ...*

Pásek vypravuje o tom, jak začal konec

„... začly se staré rakve vdávat
za špatně rostlé kádrováky,
oposlouchaly se jim fláky,
znudilo haló pestrých kravat ...

Bookmakery stopli. Chlapi z part
šli po prachách a po korytech
a večer lepít umakart
za dřezy v rozdělených bytech ...

A ty, co *vždycky* vybruslili,
za každou levárnu teď šili ...
Domovník stačil, hláška, šproch,

posudek z vojny od posádky,
aby si na ně kdekdo moh ...
Jen kabát už byl na ně krátký ...“

Zkrat

Parkety v parcích, tolikrát
ty lampióny! A pak zkrat:
v moři tmy při něm uhoří
i električtí úhoří.

A tamty dívky už jsou v moci
mágů, co kouzlí v Medranu.
... S jinou v té neprůhledné noci.
Jako ve stanu.

A není žádné jiné teď
než tenkrát ... Ty chceš odpověď?
Tvůj ne. Ne jejich. Vůbec ničí.

Toho, čím nejsem, čím se zdám,
když na všech cestách fičí
a na všech jsem tak sám.

Еще обиду тает с блюда
Невыспавшееся дитя.
А мне уж не на кого дуться
И я один на всех путях.
(OSIP MANDELŠTAM)

[III]

Tři věty paměti

Městečko s dvěma průmysly
a špendlíkovým rybolovem,
s lesem, který si usmyslí
přepadnout tě hned za hřbitovem ...

Lebkami obložený kostel,
hrob v jílu, bible prodaná
v dražbě a kdoví kde ta postel,
v níž neusnula do rána ...

Sobotní soumrak vzbouzel hrací
skříňky zahradních restaurací;
neděli houpávaly vlny

ticha a párky vyšly ven
do jarních lesů, jež jsou plny
ospalých, stinných mysliven.

Technický rozvoj

Tu nejistotu zahlédneš
u starců, stařen: v jejich tupém
zmatku, když vystupují vstupem
a mají v očích: „Co mi chceš?“

Svět svírá je jak batyskaf,
jak pod vodou zkoušejí styly,
které už všechny jednou byly,
vždy svolní rozbít první stav ...

Je dosud letadla a zdviže
nezbavily pozemské tíže ...
Pro ně smrt ukončí ten spor

dřív, než se z rekreačních chat
stanou kulisy do dramát
– tak vhodné jako Elsinor.

Dítě komentuje druhý poločas

Převíjí, koupe, kojí, chová –
nehet zarostlý do doby.
Kdyby ses ty tak do růžova
chtěl vyspat z vlastní podoby!

Dítě se ve snu bojí zvířat,
budí se, brečí, usíná.
To jen ty nevíš, kde se přihřát.
Matky to vědí: u syna.

Piš si kam chceš „míč rozpačitý“!
Víš jen, že musí „skončit v síti“!
U starých hřišť jak trenér stát ...

Ne, tím se nenech odpískat,
kdo neví, že se děti rodí
ze ženské, a ne ze svobody.

Zde by měly kvést ...

Love story čpěla naftalínem
a hrozila, že probudí
– jak Jana otevřeným plynem –
smršť klepů, pomluv, ostudy.

I slunce ten den vyšlo ... *tiskem!*
Kolumbus v matkách zvěřil zem
za Olinčíným zlatým diskem,
tím létajícím talířem ...

Sloupcové korektury vlály
mi v patách, když je oddávali
a termín hořel ... Nebe žhoucí

(pomoranč ve dne, citrón v noci)
zchladlo až večer v mokrych vlasech
basketbalistek po zápasech ...

(JOSEFU ŠKVORECKÉMU)

... *the young girl*
no more than a child ...
That was before she turned whore ...
(WILLIAM CARLOS WILLIAMS)

Za Karlem Černým

Sprostota, která neruší
ráj bez růžových retuší.
Náš ráj, viděný z perspektiv
dvou malých piv, dvou malých piv ...

Vzteky, že i nepoturčený
sen uhne svému určení ...
Nemstil se, ale pohrdal
stoletím bez tarpejských skal ...

Do smrti prchal z vlastní kůže
ten cvok, ten blázen do převleků ...
Šermoval párem dívčích pěstí,

záviděl: viděl muže (MUŽE!)
s hnědými talismany štěstí
přeplouvat Charónovu řeku ...

Pozvánka strach ti nažene:
bezbarvé vlasy, zuby vadné ...
To pak i srdce rychle chladne
jak sádlo z plotny stažené.

Tvůj dlouhý život mnoha let
má v sobě kratší, kde vše klíčí.
Je to ten, který ohraničí
tvých třináct a tvých čtyřicet.

Co chceš pak dělat? Zvát si hosty,
číst knížky, vnímat hrkání
pozdvolna ucpávaných cév,

vařit čaj, tiše srkaný ...
To už budeš mít po starosti,
až přestane ti chodit krev.

„Kotata nejsou ze Chagalla,
z toho jsou koně nad lesy,
slaměná ves, co v mrazech stála,
a šamesové z Oděsy ...“

Na křídle přiletěla hlava
a druhou hlavu políbila
na důkaz, že to je ta pravá,
že *tahle* hlava je jí milá ...

„... tep lásky, pod níž ty jsi dráha
závodních koní ... Smilovala ses
proti své vůli nad mým steskem ...“

Ta noc dál trvá, ale dnes
už zády ke mně, jak ta nahá
z měst dětství, *Nahá nad Vitebskem ...“*

(VĚŘE LINHARTOVÉ)

Za živou

Kam odešla a kde teď žije ...
Kdyby odešla! Odchází
do galerie s obrazy,
spatřenými jak pod morfiem ...

Snad vyměnila zisk i ztrátu
za nehybný děj, t r v a c í ...
Snad brzo vstala po potratu
a krvácí ...

Snad rozpisuje scénosled
milenců z padesátých let ...
Ta se i laikům vyzpovídá

a nechce se jí do hnízdění.
Spíš vezme příběhu než přidá
a jiná není, jiná není ...

„Mladá léta“

Zkřehlí vepři v betonových gigantech.
K nebi šlehající dikobrazí šleh.
„Neber mi srdce, srdce ... to mi nech ...“
A zatýkání všech. A zatýkání všech.

Černé mše pokroku. Ty první televizní ...
(Že z nich i kocour zešílí!)
A láska, v níž jsme nebyli
mistry vysokých sklizní ...

Horizont zdí, co měly uši,
a pilous, zlý duch věrných duší,
pravdy jak šlachy, ještě tužší ...

Vrabci schovaní ve višních ...
Vzpomeň těch skoků neslyšných!
Vzpomeň těch roků ... co je z nich?

Tam už bys našla jiné milence.
Tam se tak leda stavít pro dceru.
Nechod' tam z ledna, jsou tam července
a nový nonstop nových šoférů.

Nemysli ale, že bys nevykřísila
jiskru z těch, kterým došel dech.
Tam ještě platí telefonní čísla
v neplatných seznamech ...

Tam hluchý David svírá harfu,
tam slepec sedí v biografu!
Tam břitva rychle zestárlého času
seřízla stroupek i tvou předtuchu ...

Po nás tam zbyla jenom socha z hlasů.
Po nás tam zbyla socha ze vzduchu.

Už nikdy nebudem tak šťastní ...
No jo Tak dobře Co má být
Co bude z našich starých básní?
Bude z nich do jitrnic prejt

Co bude se starými dluhy?
Přijdou si pro ně? Oželí je?
Budou z nich popěvky a stuchy
Traumata jedné Ofélie

Nebo už budem navždy němí
mít škrkavku nad hrcem škvarků
a rozpíchaní injekcemi

budem se těšit z drobných dárků?
... Míč dětství, vyhozený v parku,
ne, ten míč dosud nedopadl k zemi ...

The ball I threw while playing in the park
Has not yet touched the ground ...
(DYLAN THOMAS)